

БАЛАДА ПРО ЗНИКЛЕ СЕЛО

На Україні, на Поділлі,
Серед товтр, лісів, ланів
Тече річка-невеличка,
Бог її таки простив.

І біжить, журчить водичка,
Камінці перевертає,
Безлч спогадів і дум
У своїх потоках має.

І, коли мандруєш часом
По землі ласкавій,
Там поля будуть широкі,
По руці, по правій.

Ну, а зліва ти побачиш
Цвинтар над водою,
Де хрести стоять вологі
Рано під росою.

А колись не було тут
Ні могил, ні раті
Воронів крикливих.
Тут жили завзяті

Люди, працьовиті
Й до роботи гожі,
І були вони, здається,
На всіх інших селян схожі.

Ось на призьбі дідусь сивий
Діточок гукає,
Щоб їм казку розповісти,
Що в житті буває.

Ген, на лузі, траву косять
Хлопці молоді,
А дівчатонька волокна
Полощуть у воді.

І лиш тільки сонце сяде,
І замовкнуть птиці,
То бурлаки одягнуться
І йдуть на вечорниці.

Та недовго жили люди
В злагоді і мирі –
Знедовірились. Раптово
Звідкись взявся виір.

Він жінкам з чоловіками
Розум попсував,
Поносився по будинках,
Й зник - як не бував.

Та людей як підмінив хтось:
Хати помарніли,
Сонця проміні яскраві
Хмару не пробіли.

Цілий рік вони казились,
Билися і крали,
І грішили раз за разом –
Совісті не мали.

Не витримало небо
Тієї наруги
Над гідністю людською –
Утворились смуги

По землі хрещеній,
Де прижилася мара
Життя людського грішного –
Така є Божа кара.

Виступив вогонь,
Загорілись хати,
Тріснула земля,
Зажурилась мати.

Батькова сльоза
Котилась по щоці,
І стиснутий був сум
В дитинній руці.

Години йшли вперед,
Худоби рев гучний
Востаннє полетів
У далеч; дим густий

Повітря замінив,
Земля зійшлася з небесами,
В безодні розчинився світ,
А прірва вкрилася ланами.

Давно та дія відбувалась,
Та не росте пшениця там,
Де правда з кривдою змішалась,
Де кожен сам собі лиш пан.

Від думки тої, як в дурмані,
Вона не дасть тобі покою,
Аж поки зникнуть у тумані
Хрести з холодною росою.

Минуть роки, минають і століття,
Але, щоб ти собі у тяму взяв:
Щоб не ховав свій розум десь за спину,
Який би виір де б то не блукав.

01. 1993